

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/990/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219811
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4212219811.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Soni Vackovej v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD. ako advokát a konateľ, , proti odporkyni: Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné Námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 27. januára 2015 pod č. k. 5C/462/2012-67 a uznesení Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 19. augusta 2015 pod č. k. 5C/462/2012-80 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa od odporkyne domáhala zaplata sumy 175 eur ako majetkovej škody a 387,24 eura ako nemajetkovej ujmy, ktorá škoda jej mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno pod sp. zn. 6Er/343/2004/2003 tým, že súd o žiadosti oprávnenej na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie založil na ust. § 3, §4, § 9, § 17, § 19 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom do 31.12.2010, ust. § 44 ods. 7,8, EP platného od 01.09.2005, § 41 ods.2 EP v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, § 44 ods. 6 EP. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6Er/343/2004 sa začala exekúcia 01.06.2004 podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Dňa 07.06.2004 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 10.08.2004. Dňa 22.11.2010 bol elektronickým podaním doručený súdu návrh na zmenu exekútora, o ktorom rozhodol uznesením zo dňa 29.06.2011 pod č.k. 6 Er 343/2004-19. Skonštatoval, že o zmene exekútora nebolo rozhodnuté v lehote 30. Poukázal na nález ústavného súdu, z ktorého vyplýva, že každé nedodržanie lehoty nemožno považovať na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V danom prípade bola exekučným titulom notárska zápisnica, ktorú je súd povinný preskúmať z hľadiska jej platnosti a vykonateľnosti. Do doby, kým exekučný súd nerozhodne o zmene exekútora, koná v exekúcii stále exekútor pôvodný a táto okolnosť vylučuje, aby mohlo dôjsť ku škodám na strane navrhovateľky. Preto prípadným oneskoreným rozhodnutím o zmene exekútora nemohlo dôjsť ku žiadnej škode majetkovej ani nemajetkovej. O trovách konania rozhodol podľa §

142 OSP a odporkyni v konaní plne úspešnej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadla v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľka domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní uviedla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP) a neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP). V prvom bode svoje odvolanie navrhovateľka zdôvodnila ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedla, že zásadne namieta skutočnosť, keď súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou, obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa jej názoru, súd bol jednoznačne pri svojom rozhodnutí viazaný ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom zák. č. 412/2012 Z. z. Svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedla, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej jej nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný značnou nedôveryhodnosťou. Uviedla, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Nemala k dispozícii exekučný spis a tak mohla niektoré skutočnosti len usudzovať. Preto označila ako dôkaz exekučný spis. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. K otázke trvania stavu právnej neistoty uviedla, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Právna istota ohľadne riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V závere uviedla, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Poukázala na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod. Ďalej uviedla, že štrasburský súd uviedol, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu jej a to vo forme tej, že nepresadzovala vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k prerokovaniu vecí v primeranej lehote. Ona takýto záväzok nemá. V závere namietala, že súd vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania vôbec nesúviseli, rozpor exekučného titulu so zákonom. Namietala procesný postup súdu v nevykonaní dostatočného dokazovania oboznámením znaleckých posudkov na rozsah škody a nemajetkovej a nerozhodnutí o prerušení konania pred rozhodnutím vo veci samej. Z uvedených dôvodov a vzhľadom na vytknuté procesné chyby žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľky nevyjadřila.

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 19. 08.2015 pod č. k. 5C/462/2012-80 zaviazal navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku v sume 20 eur za odvolanie s poukazom na položku 7a sadzovníka súdnych poplatkov a elektronické podania v sume 3 eurá.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadla v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľka. Namietala nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia a aplikáciu položky 7a zákona o súdnych poplatkoch. Uviedla, že z uvedenej položky vyplýva, že súdny poplatok sa vyrubuje za žalobu na náhradu škody alebo nesprávny úradný postup. Spoplatneniu podlieha iba žaloba a nie ďalšie úkony vo veci samej. Ďalej poukázala na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania

začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Návrh bol podaný pred 01.10.2012, preto je potrebné aplikovať stav platný k 30.09.2012.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania, v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky v ust. § 213 ods. 2 - 7 (§ 213 ods. 1 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Ako vecne správne potvrdil aj uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dáva možnosť odvolaciemu súdu vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd, čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplní ďalšie dôvody.

Predtým ako odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa skúmal, či je konanie postihnuté vadou konania namietanou odporkyňou v odvolaní majúcou za následok zrušenie rozsudku.

Navrhovateľka zdôvodnila svoje odvolanie ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP tým, že mala za to, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP a to k vade konania, spočívajúcej v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP). Odňatím možnosti konať v zmysle uvedeného ustanovenia sa rozumie taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetom dôvodu odvolania sú tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatia možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Navrhovateľka v dôvodoch svojho odvolania namietala nevykonanie dokazovania znaleckými posudkami. Navrhovateľka nebola prítomná na pojednávaní konanom dňa 27.01.2015, na ktorom prvostupňový súd vykonal dokazovanie prečítaním znaleckého posudku. Námietka navrhovateľky je preto nedôvodná. Prvostupňový súd žalobu zamietol, preto nemal dôvod v písomnom vyhodnotení rozsudku hodnotiť znalecký posudok ako dôkaz predložený navrhovateľkou. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil vady konania, pre ktoré by musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu, podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa meritórnemu preskúmaniu a zaoberal sa ďalšími dôvodmi odvolania navrhovateľky, spočívajúcimi v tom, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporkyňi domáhala náhrady škody v sume 175 eur a 387,24 eura z titulu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých jej v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Komárno v exekučnom konaní vedenom na označenom súde pod sp. zn. 6Er/343/2004

spočívajúci v nevydaní rozhodnutia o žiadosti oprávnenej na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. Exekučné konanie sa začalo podaním návrhu na vykonanie exekúcie dňa 01.06.2004.

Podľa § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.08.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 01.09.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.08.2005, ak ods. 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4, 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3, 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 01.09.2005.

Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správne. Prvostupňový súd ale vôbec neprihliadol na začatie exekučného konania, citoval §§ 44 ods. 8, 9 EP súčasného znenia, preto jeho záver a posudzovanie príčin nedodržania zákonnej lehoty na zmenu exekútora boli nadbytočné. Pokiaľ by venoval pozornosť začatiu exekučného konania a právnej úprave platnej do 31.08.2005, nezaoberal by sa danými náležitosťami nároku na náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa konštatuje, že exekučné konanie bolo začaté doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 01.06.2004, a preto v zmysle ustanovení Exekučného poriadku je potrebné na daný vzťah aplikovať ust. § 44 EP v znení účinnom do 31.08.2005, ktorý žiadnu lehotu na rozhodnutie o zmene exekútora neupravoval. Preto nebola stanovená lehota na rozhodnutie, nemohlo dôjsť ani k nesprávnemu úradnému postupu. Preto nebolo potrebné následne sa zaoberať vznikom škody a príčinnou súvislosťou medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Navyše, súd prvého stupňa správne konštatoval, že pôvodný poverený súdny exekútor mal právo aj povinnosť vykonávať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávnenej a preto i z týchto dôvodov nemohla navrhovateľke vzniknúť tvrdená škoda. Okrem toho súd prvého stupňa od doručenia návrhu na zmenu exekútora vykonával vo veci úkony potrebné pre rozhodnutie o zmene exekútora a v tejto súvislosti mu nemožno vytknúť nečinnosť.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa ani v časti jeho prijatého názoru o prieťahoch v konaní. Prvostupňový súd síce citoval v rozhodnutí ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. do novely prijatej zákonom č. 412/2012 Z.z., ale toto ustanovenie nesprávne aplikoval. Odvolací súd v tejto časti poukazuje na dôvodnú správu k § 9 ods. 2 zák. č. 412/2012 Z. z., z ktorej vyplýva, že súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Pokiaľ by konajúci súd o náhradu škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom by to mohlo smerovať k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Konštatovať prieťahy v súdnom konaní je oprávnený len Ústavný súd SR. Aj keď novela v § 9 ods. 2, 3 presne upravila prieťahy v konaní, v podstate reagovala a zosúladiť dovtedajšiu súdnu prax.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) k jednotlivým odvolacím dôvodom navrhovateľky udáva:

Odvolací súd sa nestotožnil s dôvodmi odvolania navrhovateľky v časti týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., prvostupňový súd na danú vec aplikoval ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 01.01.2013. Preto odvolací dôvod tvrdený navrhovateľkou nie je daný.

Čo sa týka ďalších odvolacích dôvodov navrhovateľky, týkajúcich sa otázky trvania stavu právnej neistoty, k úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie na takýchto dôvodoch nezaložil, preto takéto odvolacie dôvody sú z pohľadu odvolacieho súdu irelevantné. Zrejme ide len o nesústredenú činnosť navrhovateľky, keď podáva

paušálne odvolania v radovo tisícoch obdobných vecí bez konkrétnej znalosti každého jednotlivého prípadu. Nasvedčuje tomu posledný odvolací dôvod na prerušenie konania na návrh navrhovateľky. Je zrejmé, že samotná navrhovateľka pri uvádzaní tohto dôvodu nemala vedomosť, či podala návrh na prerušenie konania, čo vyplýva z jej prvej vety „ak bol súdu doručený....“. Žiadny návrh na prerušenie konania v priebehu konania nepodala.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Navrhovateľka v dôvodoch svojho odvolania proti uzneseniu, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 7a sadzobníka o súdnych poplatkoch za podané odvolanie v sume 20 eur uviedla 3 eurá za elektronické podanie, že nie je riadne odôvodnené. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je nielen garancia a poskytnutie ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým kvalite. K určujúcim znakom práva na spravodlivé súdne konanie patria aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné argumenty) jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. V tejto súvislosti už Ústavný súd SR vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV ÚS 115/03, I ÚS 241/03).

V danom prípade stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v citácii aplikovanej právnej úpravy zákona o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenaplnia intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. V danom prípade je predmetom rozhodovania len deklarovanie vzniku poplatkovej povinnosti za navrhovateľom podané odvolanie, čo z obsahu zákonných ustanovení, zákona o súdnych poplatkoch, ktoré boli v napadnutom uznesení vymenované (t.j. ustanovenie o vzniku poplatkovej povinnosti podaním odvolania o sadzbe poplatku v odvolacom konaní, o poplatníkovi v odvolacom konaní, o konkrétnej položke zo sadzobníka súdnych poplatkov) vyplýva v plnej miere a bez akejkoľvek pochybnosti. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s tvrdením, že dôvody rozhodnutia možno hádať, ako z obsahu odvolania vyplýva. Nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje ucelenú časť s výslovným uvedením nadpisu „odôvodnenie“ alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne po výrokovej časti ako je to v predmetnom prípade. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, nie prepiaty formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia.

K tvrdeniu navrhovateľky, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad navrhovateľky ignoruje ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad navrhovateľky je účelový v rozpore so zákonom i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolania voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Je zjavné, že navrhovateľkou prezentovaný výklad je tendenčný. Ani z dôvodovej správy, na ktorú odkazuje nemožno žiadnym spôsobom vyčítať zámer zákonodarcu oslobodiť predmetný druh konania od súdneho poplatku za odvolanie. Zavádzajúca je aj citácia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý hovorí len to, že iné súdne konania (nie odvolacie konania), než ktoré sú uvedené v prílohe zákona o súdnych poplatkoch nemôžu byť analogicky spoplatnené. Záver o vylúčení analógie v poplatkových veciach je ustálený a nesporný, nemá však žiadnu vecnú súvislosť so súdeným prípadom (poplatková povinnosť nebola stanovená analogicky).

Nesprávnym je aj stanovisko odvolateľky k aplikácii ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch riešiaceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30.09.2012 (ako je tomu i v predmetnom prípade). Predmetné prechodné ustanovenia s cieľom predísť nežiaducej retroaktívite ustanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté (pričom, ak je sadzby poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni - § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) do 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 (kedy bolo konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od platenia súdnych poplatkov) a to i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

V danom prípade však úkon - odvolanie bol navrhnutý 26.03.2015, preto správne Okresný súd pristúpil k aplikácii právnej úpravy poplatkového zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Keďže v danej veci ide o súdny poplatok (odvolacie konanie), pričom bolo podané po 30.09.2012 nešlo ani o úkon a o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľke za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov jeho rozhodnutie je vecne správne. Z uvedených dôvodov odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods.1 OSP a v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si trovy konania neuplatnila.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.